

Beránek Boží

Písně: 442, 366, 246, 486

Čtení: ev.Jan 12,12-19

Text: ev.Jan 1,29

Milé setry a milý bratři,

beránek tvořil důležitou část téměř každé oběti už od nejstarších dob. Mojžíšův zákon ustanovil, že má být obětován roční beránek každého jitra a večera a v sobotu dva *(Ex 29,38-41; Nu 28,3-4)*. Dále se ustanovuje, že bude obětován beránek každého prvního v měsíci *(Nu 28,11)*, po sedm dní o velikonocích *(Nu 28,16.19)*, dále v první den sedmého měsíce *(Nu 29,1-2)* a nakonec v den smíření bylo nařízeno obětovat sedm ročních beránků *(Nu 29,13-26)*. Při slavnosti stánků bylo obětováno prvních sedm dní po čtrnácti beráncích, osmý den sedm beránků. V knize Leviticus se dočteme, že i při jiných příležitostech mohl být, a také byl, obětován beránek: při oběti zápalné *(Lv 9,3; 23,12)*, ovce při oběti za hřích jednotlivců *(Lv 4,22-32)*, při oběti za vinu *(Lv 5,6; 14,12.21)*, nebo oběti pokojné *(Lv 3,6-7; 23,19)*.

Jan Křtitel stojící v řece Jordánu označí Ježíše Krista za Božího beránka. Označuje tak smysl cesty Ježíše Krista. Od počátku předjímá její závěr a vrchol. Jan Křtitel zvěstuje velikonoční zvěst. Jan Křtitel ukazuje ke Kristu významným gestem. Toto gesto se jednou provždy stává pokynem věrné církve. A do Korintu také Pavel vzkazuje, že se rozhodl, že mezi nimi v Korintu nebude znát nic jiného než Ježíše Krista, Krista ukřižovaného *(1K 2,2)*. Otec české reformace mistr Jan Hus to dosvědčil svou smrtí. Po všech možných argumentacích jak a proč se má tehdejší církev proměňovat, čeho by se měla vyvarovat, čeho by se měla vzdát a vrátit se ke svým skutečným kořenům vyhlašuje, že od této chvíle nezná nic jiného, než Ježíše Krista – Krista ukřižovaného. Kristus je tím jediným a pravým

měřítkem všeho. Jan Hus stejně jako Jan Křtitel ukazuje na Krista a říká to je *beránek Boží, který snímá hříchy světa*.

A jak je to s námi bratři a setry? Naše gesta spíše ukazují na druhé než na sebe. Dokonce někdy soudíme, odsuzujeme, hrozíme. To jsou docela jiná gesta než gesta Jana Křtitele. Ve Zjevení sv. Jana čteme na konci bible text: „A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha (Zj. 21, 2).“ Když se podíváme kolem sebe, připadáme si tak? Nejsme spíše vdovou po Kristu než jeho vyvolenou nevěstou? Nepočínáme si spíše jako pozůstalí po Kristu, kteří si ho přicházejí pietně připomenout, přiznat se k jeho památce, potěšit se spolupožůstalými a slíbit si, že mu budeme věrni – než jako jeho církve, která přichází v jasném vědomí, že je uprostřed nás, že je to ten pravý *beránek Boží, který snímá hříchy světa*? Ano, je to náš hřích, který nám dovolí, abychom se chovali jako vdovy. Je to nepopulární zvěst o našem hříchu. My o něm neradi slyšíme a je mnoho farářů, kteří o něm neradi mluví. Jsme denně vystaveni tlaku a pokusům nebrat lidské porušení vážně. Ta biblická zvěst o hříchu světa je těžkým kamenem. Pokoušíme se ho všelijak obejít a moc se nám to nedaří. Raději si říkáme, že to s námi přeci není až tak zlé. Občas trochu klopytáme, ale to se nějak spraví, však mi si s tím nějak poradíme a nebudeme raději na to myslet, to vyřešíme. A jak tedy si s tím vším poradíme, jak to vyřešíme? Nejlépe to svedeme na někoho druhého, ne *beránek Boží*, ale obětní beránek, na kterého to všechno naložíme. Vždycky je tím zdrojem zlého ten druhý. Bylo tomu tak za minulého režimu – byl tu vnitřní nepřítel. Dnes máme svobodu, totalitní režim je třicet let po smrti, ale to pokušení svalovat vinu bídu světa na druhé stále trvá. Vždycky ti druzí. Nemáme chuť přiznat svůj vlastní podíl na hříchu světa.

V evangeliu můžeme číst příběh ženy obviněné z cizoložství. Za to byla smrt. Jsou tu soudci, je už připravené

smrtonosné kamení. Je to ukázková scéna, že odplatou za hřích je smrt. Ale je tu jeden, který se toho neúčastní – Ježíš, který říká: „kdo je z vás bez hříchu, první na ni hod’ kamenem.“^(J 8,7) Je tu jeden, kdo kameny nehází, kdo hřích světa nese.

Evangelium ukazuje jinou cestu. Hle beránek Boží, který nese hřích světa. Tíha našeho hříchu, našeho lidského selhání se nezakrývá, neobchází, nesvaluje na druhé. Nedělejme si iluze, jsme porušení lidé v porušeném světě. V pozadí Kristova kříže je naše temná současnost. Mnohem důležitější než co je v pozadí, je to co je v popředí, co je střed – Ježíš z Nazareta, který kameny našeho hříchu nezvedá a nehází po druhých. On je zvedá a nese – beránek Boží, které nese hříchy světa. Taková byla Ježíšova cesta od setkání s Janem Křtitelem až po velkopáteční utrpení. Beránek Boží jde cestou oběti, aby těm druhým pomohl, to patří do našeho života. Z tohoto příběhu smíme čerpat dodnes. Nesmí tento příběh, tato oběť vymizet z naší paměti. Jako věřící křesťané máme nelehký úkol tento příběh připomínat v tomto rozervaném světě, vždyť tu jde především o záchranu světa.

Slovo o beránkovi míří ještě hlouběji. Řecké novozákonní slovo je přeloženo jako *nese*, ale má ještě jeden význam – *snímat*. Až teprve tímto pronikáme do samého srdce evangelia: *Beránek Boží, který snímá hříchy světa*. Snímat, přemáhat, rušit hřích světa nedokáže nikdo z nás lidí. To je právo a výsada Boží. Toto je smysl evangelia, které se s Janem Křtitelem dívá směrem k přicházejícímu Ježíši. V Ježíšově příběhu jde v plnosti lidského údělu o příběh Boží. Jan Křtitel připomíná zvěst Starého zákona: V předvečer vysvobození Izraelského Božího lidu z egyptského otroctví se slavil hod *beránka*. Pán Ježíš sám na to navázal v ustanovení své poslední večeře. Jan Křtitel ukazuje na Ježíše a to nejen jako cestu a oběť příkladného lidství, nýbrž jako Boží cestu k nám a pro nás. Je to Boží dílo osvobození od moci hříchu pro nás a za nás.

Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Nejsme beznadějně vydáni na pospas hříchu a smrti. Hřích a smrt už nemají nad námi poslední slovo. Už se bát nemusíš, člověče. Jistě, klopýtáme a zpronevěřujeme se Pánu Bohu i svým bližním, ale to už není to jediné v našem životě. Kletba je sňata. Smíme žít z Boží milosti odpuštění v Kristu Ježíši, který nejen, že naše hříchy nese, ale On je snímá jednou provždy.

Ještě jeden text ze Zjevení Janova – v páté kapitole čteme: „Hoden jest beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ V této knize plné apokalyptických obrazů hrůz zní potvrzené evangelium, je to konečné, neodvolatelné vítězství Beránkovo. Jeho oběti lásky k nám patří klíče od života i smrti.

Tenkrát, když vznikala Jednota bratrská, zvolila si za svůj symbol beránka. A obnovená Jednota k tomu přidala heslo: „*Náš beránek zvítězil – následujme ho.*“ Je to heslo i pro nás, následujme toho, který vjel na oslátku do Jeruzaléma, aby dokončil svou cestu potupnou smrtí na kříži a slavně třetího dne vstal z mrtvých. Ano jsme to my, kteří mu při vjezdu klademe na cestu ratolesti a křičíme Hosana. A jsme to také my, kteří na Velký pátek křičíme „ukřižuj“. Ano jsme to my, obtěžkáni hříchem a on jediný beránek Boží zvítězil. Beránek Boží nám připravil cestu, smíme se těšit, že jednou přijde ten, který nám setře slzu z očí, smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť to co bylo, pominulo. „*Hle beránek Boží, který snímá hříchy světa.*“ *Amen*